

HỒI 369

Nan Thành Thần Y

Từ Tử Lăng vì muốn biết rõ hoàn cảnh xung quanh, mới không đi theo lộ tuyến đêm qua, mà theo cửa Tây thị đi về phía Chu Tước đại nhai, Chỉ cần đi cắt ngang qua Vọng Tiên, qua bốn con đường lớn chạy theo hướng nam bắc là Khải, Hòa, An và Thượng thì sẽ đến được Chu Tước đại nhai.

Vừa rời khỏi tổng đàn của Hung Xương Long, Từ Tử Lăng cảm thấy có người ở phía sau theo dõi gã từ xa, đương nhiên không phải thiện nam tín nữ gì.

Gã cố ý bước chậm rãi, giả bộ thưởng ngoạn cảnh trí xung quanh.

Lúc này trong chợ đa số các cửa hàng đều đã mở cửa, người và hàng hóa từ bốn phương tám hướng đổ về mua bán, càng lúc càng thêm huyền náo, tràn đầy cảm giác mới mẻ sung mãn của buổi sáng.

Cửa chợ đã ở ngay trước mặt.

Có ba gã hán tử hòa cùng dòng người tiến vào chợ, ngẩng mặt lên nhìn gã, cùng lúc đó, Từ Tử Lăng cảm thấy có hai người ở phía sau đang tăng tốc đuổi tới.

Từ Tử Lăng biết có chuyện, tuy ngoài mặt tỏ ra không để ý, nhưng trong lòng thâm tính kẻ sách đối phó.

Hai mặt trước sau thấy đều tăng tốc tiến tới gần gã.

Ba tên phía trước giả bộ cười cười nói nói, nhưng Từ Tử Lăng biết bọn chúng đang thủ thế đợi sẵn, chuẩn bị tấn công, trong bụng cười thầm, đột ngột dừng chân lại.

Tình thế bỗng nhiên thay đổi.

Đúng ra địch nhân tính toán rất chính xác, cứ theo tốc độ của hai toán người trước sau, khi Từ Tử Lăng và toán phía trước đi lướt qua nhau, thì toán người phía sau cũng tới sát vị trí có thể tấn công giáp lá cà được, chặn đường rút lui của Từ Tử Lăng, hình thành cục diện vây kín Từ Tử Lăng vào giữa.

Từ Tử Lăng đột nhiên dừng lại, làm hai tên phía sau lại thành ra đến trước một bước.

Ba tên đằng trước còn đang kinh ngạc nhìn Từ Tử Lăng thì gã đã nhanh chóng lùi lại tiến về phía hai tên đằng sau.

Biến chuyển đột ngột, hai tên phía sau bèn rút từ trong cấm bào hai thanh đoản đao chuyên dùng để hành thích đâm thẳng vào Từ Tử Lăng đang lùi nhanh về phía sau.

Ba tên đằng trước cũng chẳng thèm che giấu thân phận nữa, liền rút chủy thủ giấu trong mình ra ra, xếp theo hình chữ phẩm tấn công Từ Tử Lăng.

Sự tình phát sinh cực nhanh như điện chớp, khách bộ hành xung quanh còn chưa rõ chuyện gì xảy ra thì cuộc đấu đã phân thắng bại.

Từ Tử Lăng cực kỳ nhanh nhẹn lách mình hai lần, đoản đao của hai kẻ phía sau đều chỉ đâm vào khoảng không, lúc đó Từ Tử Lăng đã len vào khoảng trống giữa hai người, cùng lúc hai cùi chỏ thúc mạnh vào chỗ yếu nhược trên ngực bọn chúng.

Hai tên đó kêu thảm, xương vỡ thịt văng tứ tung, lăn tròn như hồ lô trên đất, nếu Từ Tử Lăng không nương tay, thì đảm bảo hai cái mạng nhỏ của bọn chúng cũng chẳng còn.

Từ Tử Lăng nhanh như chớp lại lao về phía trước, thi triển tuyệt kỹ dùng thân làm binh khí, khi vừa lướt ngang qua ba tên kia, lập tức chúng phải kêu thảm, địch nhân lộn vòng té nhào, người đi bộ xung quanh kinh hãi chạy tán loạn, tình thế thật là bát nháo.

Từ Tử Lăng cười ha hả, không buồn quay đầu lại nhìn, lại thông dong dạo bước rời khỏi Đông thị. Gã vừa đi vừa nghĩ chẳng biết may rủi thế nào mà mình lại trở thành danh nhân nơi thành Trường An này, chuyện đến đâu hay đến đó vậy, gã cũng chẳng thèm nghĩ tới nữa, kệ con mẹ nó!

oOo

Sa lão gia ngồi thẳng người trên giường, từ từ mở mắt sau khi thở ra một hơi dài.

Lão phu nhân lo lắng hỏi: "Lão gia, ông thấy trong người thế nào?"

Sa Chỉ Tinh, tam phu nhân Trình Bích Tố, Sa Phúc và hai nữ tỳ Bảo Nhi, Tiểu Phụng, đều hết sức hy vọng mọi chuyện tốt đẹp.

Đây là lần thứ ba Khấu Trọng chữa trị cho Sa Thiên Nam, có thể nói hắn đã vận dụng hết tài năng, bằng phương pháp mà gã nhờ vào thiên tư hơn người khổ công nghiên cứu ra,

dùng tới cả một canh giờ trục hết hàn khí trong người Sa Thiên Nam, đã thông hết kinh mạch đã bị ứ kết, lại còn bồi bổ thêm, giờ mạch khí trong người Sa Thiên Nam đã thông suốt, nếu vẫn còn chưa thể trị dứt bệnh của lão, gã chỉ còn cách cuốn gói cao chạy xa bay, dẹp bỏ mộng tưởng trở thành Trường An đệ nhất thần y.

Sa Thiên Nam sờ vào má mình, nhìn sang Khấu Trọng đang đứng bên cạnh nói: “Mạc tiền sinh chính là ân nhân cứu mệnh của lão phu, hiện tại ta có cảm giác như chưa từng mang bệnh vậy, trong thiên hạ không ngờ lại có thứ y thuật thần kỳ như vậy.”

Ai nấy đều vui sướng hoan hô.

Khấu Trọng thấy nhẹ hẫng người, giống như bỏ được đi gánh nặng nghìn cân, trong lòng tự nhủ cơ hội chữa trị kỳ thực chỉ có nửa phần mà thôi.

Lão phu nhân nước mắt lưng tròng nói: “Tạ ơn trời đất, lão gia khỏe lại thật rồi!”

Sa Chỉ Tinh cũng rất vui mừng nói: “Mẫu thân! Trước tiên phải tạ ơn Mạc tiền sinh đã!”

Lão phu nhân bối rối nói: “Phải! Ôi! Trước hết cảm tạ trời đất đã cho chúng ta gặp được Mạc thần y tài năng vô song.”

Khấu Trọng cảm thấy mặt mình đang nóng ran vì ngượng, khẽ hắng giọng nói: “Lão gia hãy đi nghỉ nhé, Nhất Tâm xin cáo lui!”

Sau nhiều phen lỡ miệng, gã giờ đã biết mình là “Mạc Nhất Tâm” (không hết lòng), nói ra miệng chính mình cũng thấy tức cười.

Sa Chỉ Tinh và Trình Bích Tố cung kính đưa tiễn thần y gã về phòng, Sa tiểu thư hai tay dâng hộp đồng bên trong đựng chín cây châm, khẽ nở nụ cười nói: “Đây là lễ vật bái sư, xin sư phụ đừng từ chối.”

Khấu Trọng trong lòng thầm kêu khổ, mình làm sao có dạy nàng ta luyện nội công “Trường Sinh Quyết” chứ? Bèn lúng túng cười nói: “Ngũ tiểu thư cứ đùa, ta chỉ nhờ may mắn mà trị được bệnh của lệnh tôn thôi!”

Nói như vậy, nhưng gã vẫn không hề khách khí nhận lấy hộp đồng, chín cây châm này tương lai ở Trường An sẽ là công cụ mưu sinh của thần y giả mạo này, gã cầu còn không được.

Sa Chỉ Tinh nheo mắt nhìn hắn, nói: “Tối qua trị dứt bệnh của nhị tẩu cũng chỉ do tình cờ may mắn ư?”

Trình Bích Tố tươi cười nói: “Mạc tiền sinh giống hết lệnh thúc, quân tử ra ân không cầu báo đáp. Đúng là đại y sư có tấm lòng cứu nhân độ thế.”

Nàng đối với chuyện Từ Tử Lăng cứu mạng nhi tử cảm kích vô cùng, từng lời từng câu đều xuất phát từ đáy lòng, không có chút giả dối.

Khấu Trọng không chịu được nữa, nói mấy câu hàm hồ cho qua chuyện rồi nhanh chóng đi ra, bỗng nhìn thấy Trần Lai Mãn, lão ta bèn giơ ngón cái lên tán thưởng: “Mạc tiền sinh mục quang thật sắc bén, con thuyền đó chỉ là thuyền lên kinh bình thường, đã vượt qua chúng ta đi về phía Quan Trung. Những người trên thuyền còn hướng về bọn ta chào hỏi.”

Khấu Trọng trong lòng biết đương nhiên là như vậy rồi, chỉ có điều không biết tại sao Đơn Uyển Tinh lại chuyển sang đi đường sông? Đoạn liền nói mấy lời khiêm nhượng: “Chỉ tình cờ đoán trúng mà thôi!”

Trần Lai Mãn vỗ vai gã, cười nói: “Tới đây! Mao lão sư đang đợi chúng ta đến phòng khách uống rượu đó!”

Hai người đi giữa đường thì gặp đại công tử, nhị công tử cùng thê thiếp ngăn lại hỏi han tình hình của Sa Thiên Nam, rồi hai người bước vào phòng khách.

Mao Thế Xương và hai vị võ sư thuộc hàng có địa vị đang ở đó đàm đạo, thấy thân y giá lâm, thấy đều đứng lên nghênh tiếp.

Khấu Trọng trong tiếng hoan nghênh tán thưởng của mọi người, ung dung ngồi xuống, để mọi người rót rượu.

Tốc độ của thuyền đột ngột chậm lại.

Mao Thế Xương như trút được gánh nặng nâng chén nói: “Cạn chén! Rốt cuộc chúng ta cũng tới được Quan Trung rồi! Chỉ cần vượt qua được quan phòng ở ven sông thì trong vòng một ngày đêm nữa là có thể tiếp tục ngồi uống rượu ở Trường An! Các huynh đệ, nâng chén nào!” Khấu Trọng cũng nâng chén uống cạn một hơi mỹ tửu, thầm nghĩ trước nay dù cho nằm mộng cũng đâu ngờ rằng có thể ung dung ngồi uống rượu mà nhập quan như vậy. Thế sự thật là kỳ lạ, thường vượt ra ngoài ý liệu của con người.

oOo

Hai chung trà chạm vào nhau.

Lôi Cửu Chỉ khẽ cười nói: “Chén này lão ca ta chúc mừng đệ đến Trường An an toàn.”

Tại một góc trên lầu chi nhánh của Đông Lai khách sạn, hai người tâm tình đều rất thoải mái, gặp lại nhau mừng rỡ vô cùng, điều đáng tiếc duy nhất là vẫn chưa gặp được Khấu Trọng.

Từ Tử Lăng nói nhanh tình huống vào quan nội của mình, sau đó lại hỏi thăm tình hình phía Lôi Cửu Chỉ.

Lôi Cửu Chỉ lắc đầu than: “Không ngại nói thẳng với lão đệ ngươi, ta ở Minh Đường Oa đã từng thua thảm thương dưới tay của “Đại Tiên” Hồ Phật, luận về đồ kỹ, ta và lão vốn ngang ngửa nhau, nhưng lão đã chiếm được địa lợi, tiền bạc lại hùng hậu, vì thế cuối cùng ta phải thua trận bỏ chạy. Giờ quay lại đây, bên cạnh việc bắt cha con Hương Quý phải lộ mặt, ta nhất định phải rửa cái nhục này với Hồ Phật nữa.”

Từ Tử Lăng nói: “Lôi lão ca có phải định đánh một trận nữa với “Đại Tiên” Hồ Phật không?”

Lôi Cửu Chỉ cười khổ nói: “Trên bàn đánh bạc, đấu với lão ta đã không còn lòng tin và nhuệ khí, chính vì tâm lý đã bị ám ảnh, khiến ta không thoải mái mà phát huy hết khả năng, vì thế hy vọng báo thù tất cả đều ký thác trên mình cao đồ ngươi. Ngươi chắc là cũng muốn giúp ta hả cơn giận này chứ?”

Từ Tử Lăng kinh hãi nói: “Đệ làm gì có khả năng! Lôi lão ca nói đùa rồi.”

Lôi Cửu Chỉ nghiêm mặt nói: “Nói chơi cái gì chứ. Ngươi bây giờ cứ coi như đến trường thi ứng thí vậy, chỉ cần ngươi thắng được đệ nhất danh gia đánh bạc tại Quan Trung là “Đại Tiên” Hồ Phật, thanh danh sẽ lên như điều gặp gió, đủ sức thách đấu với cha con Hương Quý của “Lục Phúc đồ quán” là nơi tề danh cùng “Minh Đường Oa”, Hương Quý sẽ lập tức phải hiện thân để gặp ngươi. Nếu như thấy cảm thấy không đánh bại được ngươi, lão đương nhiên sẽ dùng nhiều tiền tìm cách mua chuộc người làm thủ hạ, như vậy người có thể đường đường chính chính trà trộn vào hang ổ của hắn rồi.”

Từ Tử Lăng nhíu mày nói: “Sao lại như thế được, ta làm gì có bản lĩnh đó.”

Lôi Cửu Chỉ hơi nhòai người về phía trước khẽ cười: “Ta chưa từng gặp qua người nào giống ngươi khi ở trên chiếu bạc vẫn có thể duy trì sự trầm tĩnh lạnh lùng như băng tuyết, lại linh hoạt biến hóa, tùy cơ ứng biến không ai sánh kịp. Với kỹ nghệ do ta truyền thụ, lại thêm

kinh nghiệm lâm trận, bảo đảm dù là Minh Đường Oa cũng phải để người thắng lớn mà ra về. Hiện tại mọi sự đã đầu vào đó, chỉ còn thiếu vốn để đánh bạc thôi. Nếu như đào được Dương Công Bảo Khố lên, sợ gì không có vốn mà đánh bạc chứ?”

Từ Tử Lăng cười khỏ nói: “Vị tất đã được như ý, theo đệ thấy cơ hội đào được Bảo khố rất thấp, nhất định phải đợi Khấu Trọng đến rồi mới bàn tiếp được.”

Thấy gã không từ chối nữa, Lôi Cửu Chỉ tâm tình vui vẻ hẳn lên, cười nói: “Ta thấy khí sắc hiện giờ của ngươi cực tốt, chắc chắn đang có vận khí, có chuyện gì mà không làm được? Trước hết tối nay chúng ta cứ tới Minh Đường Oa xem qua một chút, giới quan lại công tử quý tộc hạng nhất ở Trường An này, ai mà lại không đến đó coi nhiệt nào chứ?”

Từ Tử Lăng lắc đầu nói: “Tối nay chưa đi được! Trước tiên đệ phải đến gặp Lý Uyên đã.”

Lôi Cửu Chỉ thất thanh nói: “Hả?”

Từ Tử Lăng giải thích sơ qua quan hệ giữa Nhạc Sơn và Lý Uyên rồi lo lắng nói: “Đệ cũng chưa biết làm sao vào được Hoàng cung để tìm gặp hoàng đế đây? Đường hoàng xin cầu kiến chắc là không xong, chỉ khiến cho bọn Lý Kiến Thành, Hoảng Công Thác có cơ hội bố trí ám sát ta thôi.”

Lôi Cửu Chỉ trầm ngâm giây lát, cuối cùng thở dài, lắc đầu: “Chuyện này ta không thể giúp người rồi, Hoàng cung vốn là nơi canh gác cẩn mật trùng trùng, muốn âm thầm đột nhập căn bản không có khả năng. Cho dù ngươi có bản lĩnh trà trộn vào thì cung đình rộng lớn như thế, biết tìm Lý Uyên ở chỗ nào?”

Từ Tử Lăng đang định nói tiếp thì Tiểu Tu Minh ở đâu vội vàng chạy lại, thấy Từ Tử Lăng mừng rỡ nói: “May là Mạc huynh đến đây uống trà, nếu không chẳng biết đi đâu để tìm huynh nữa.”

Từ Tử Lăng giới thiệu Lôi Cửu Chỉ với hắn xong, hỏi: “Có chuyện gì gấp thế?”

Tiểu Tu Minh nói: “Phong đại nhân muốn gặp huynh!”

Từ Tử Lăng và Lôi Cửu Chỉ nhìn nhau, cùng nghĩ hay là gã đã bị Phong Đức Di phát giác ra thân phận thật sự, nếu không một trọng thần của Đại Đường như lão sao lại có hứng thú gặp gỡ một tay giang hồ lãng tử như gã?

oOo

Thường Hà và phu nhân đích thân đến quan phòng để ngênh tiếp nhạc phụ Sa Thiên Nam, có hẳn ra mặt, vị quan cai quản quan phòng chỉ phái người lên thuyền tra xét qua loa, thân phận giả mạo của Khấu Trọng vì thế may mắn không bị dò xét.

Hai thuyền lại tiếp tục khởi hành, nhằm thẳng hướng thành Trường An.

Sa Phúc đến tìm Khấu Trọng, nói lão gia có lời mời. Vừa ra ngoài hành lang, Sa Phúc hạ giọng nói: "Người muốn gặp ngài chính là tứ cô gia, nghe tin Mạc tiên sinh y thuật như thần, lập tức muốn mời ngài đến gặp mặt."

Khấu Trọng thâm hít sâu một hơi, hy vọng Thường Hà không giỏi y thuật, nếu để hấn sinh lòng hoài nghi, thì coi như bao nhiêu công lao bỏ ra đều là vô dụng, "Ám độ Trần Thương" biến thành "Đả thảo kinh xà".

Không khí trong đại sảnh lúc này hết sức nhộn nhịp, mọi người trong Sa gia thấy Khấu Trọng trong bộ dạng thần y xấu xí đi vào, người người đều vui vẻ thân thiết đứng dậy chào hỏi, ngay cả vợ chồng Thường Hà cũng không ngoại lệ khiến Khấu Trọng lập tức thấy vững tâm.

Trong phòng khách đang bày ba bàn rượu, Sa Thiên Nam tinh thần phấn chấn đứng dậy nói: "Lại đây! Mọi người đang ngồi nói chuyện thôi." Sau đó giới thiệu Khấu Trọng với Thường Hà phu phụ.

Phu nhân của Thường Hà là tứ tiểu thư Sa Chỉ Thường, xinh đẹp đoan trang, luận về dung mạo chỉ thua kém ngũ tiểu thư Sa Chỉ Tinh một chút, có phong vận của nữ tử khuê tú con nhà đại gia.

Thường Hà dáng người cao ráo trẻ trung tuấn tú, xem ra rất có tiền đồ. Không hiểu có phải quan vận đang hanh thông hay không mà mặt mày vô cùng hớn hỏ, đối với Khấu Trọng một mực cung kính hữu lễ, tuyệt không có ý khinh thị vì dung mạo xấu xí của gã.

Khấu Trọng được an bài ngồi giữa Thường Hà và đại thiếu gia Sa Thành Tự, Sa Thiên Nam đương nhiên ngồi ở vị trí thủ tịch. Ngoài lão phu nhân ngồi bên cạnh ra, nữ quyến của lão cũng ngồi ở hai bàn tiệc kế đó. Trần Lai Mãn, Mao Thế Xương và Sa Phúc cũng được ngồi cùng bàn.

Sau ba tuần rượu, nói vài câu khách sáo, Sa Thiên Nam vui vẻ quay sang Khấu Trọng nói: "Cứ như con rể của ta đã nói, hiện tại Mạc tiên sinh tới Trường An rồi, đã đến lúc thi triển mộng tưởng cứu nhân độ thế ấp ủ đã lâu của mình."

Thường Hà tiếp lời: “Sự tình đúng là như vậy, Trương nương nương là sủng phi của Hoàng thượng hiện đang mắc bệnh lạ, một tháng trở lại đây biếng ăn biếng uống, thân hình ngày một héo hon, thái y đều khoanh tay chịu thua, ngay cả Quan Trung thần y mệnh danh là “Hoạt Hoa Đà” Vì Chính Hưng cũng không trị nổi chứng đau nhức của nương nương, khiến cho Hoàng thượng ngày ngày sầu muộn. Hôm nay thật may mắn có Mạc thần y tới đây, chỉ cần trị khỏi chứng đau nhức của Trương nương nương, không những người người trong Sa gia đều được vinh dự, mà Mạc tiên sinh ngài cũng có thể được hưởng vinh hoa phú quý bất tận nữa.”

Khấu Trọng thầm kêu khổ, tài năng như gã mà đòi vào Hoàng cung trị bệnh thì thật tức cười. Hắn bèn hạ quyết tâm, vừa vào thành thì cao chạy xa bay ngay. Nếu không nhất định sẽ bại lộ thân phận khi vào tới Hoàng cung.

Trong lòng nghĩ vậy nhưng bề ngoài gã vẫn giả vờ cảm kích nói: “Đa tạ Thường gia đã tạo cơ hội nghìn năm có một cho tại hạ, tại hạ nhất định sẽ tận tâm tận lực, chữa khỏi chứng đau nhức của Trương nương nương để không phụ sự tiến cử của Thường gia.”

Đại thiếu gia Sa Thành Tụ nâng chén nói: “Chén này xin chúc Mạc thần y điều thủ hồi xuân, trị khỏi bệnh tình cho Trương nương nương.”

Mọi người ồn ào nói chuyện, không khí cực kỳ vui vẻ.

Chỉ có Khấu Trọng là đau khổ đến phát khóc, tiếc thương cho y nghiệp đã tổn bao nhiêu công sức mới dựng lên ra nông nổi này.

- o O o -